

J.F. van der Poel
Schuldig?!

CITERREEKS

SCHULDIG:!

J.F. van der Poel

Schuldig?!

Citerreeks

© 2010 Citerreeks, Kampen
www.citerreeks.nl
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur
ISBN 978 90 5977 549 7
NUR 344

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Namen van personen in dit boek

Gilda Jenks	dochter van Albert en Flindy
Flindy Jenks	moeder van Gilda
Albert Jenks	vader van Gilda
Ramona Fiels	vriendin van Flindy
Anja	vriendin van Flindy uit haar jeugd
Mirja	een schoolvriendin van Flindy
Dominee Keulen	
Arie Lesten	vriend van Gilda
Mien Lesten	moeder van Arie
Ria	moeder van Flindy
Piet	vader van Flindy
Janna Fiels	moeder van Ramona
Herman Fiels	vader van Ramona
Gert Fiels	broer van Ramona
Dirk	schipper van een rijnschip
Riet	vrouw van de schipper
Leo	zoon van de schipper

Eén

Albert leest zijn krant, maar begint steeds weer opnieuw als hij leest over een ongeluk. Het zal toch niet waar zijn...? Dan hoort hij een deur slaan. Hij slaat snel de krant dicht als hij het kraken van de trap hoort.

‘O, ben jij het?’

‘Wie verwachtte je anders?’ vraagt Gilda aan haar vader.

‘Nou ja.’

‘Pa, je zat weer eens te dromen.’

‘Nee, dat niet, ik was in slaap gevallen.’

Gilda, zijn dochter van zeventien jaar, gaat tegenover haar vader zitten en zegt: ‘Pa, u moet niet de hele avond alleen thuisblijven, ga er eens uit.’

‘Waar bemoei jij je mee?’

‘Met mijn vader.’

‘Je lijkt je moeder wel.’

‘Lijk ik veel op haar?’

‘Dat is niet te hopen,’ zucht Albert.

‘Waarom niet?’

‘Dat weet je heel goed!’ antwoordt Albert wat fel.

‘Dat weet ik niet! Ze heeft u in de steek gelaten, meer weet ik niet van haar.’

‘Ze heeft jou als kind ook in de steek gelaten,’ antwoordt Albert met boze ogen.

‘Rustig, pa.’

‘Wat rustig? Je moest eens weten.’
‘Het is wel mijn moeder, ja toch?’
‘Ik wil er niks meer over horen.’
‘Hoe oud was ik toen ze ervandoor ging?’
‘Vijf ongeveer.’
‘Dus ze is nu al twaalf jaar weg?’
‘Ja,’ antwoordt Albert wat nerveus.
‘Had ze een ander?’
‘Waarom vraag je dat steeds weer?’
‘U praat nooit over haar. Mag ik ook weten wie mijn moeder is? U heeft al haar foto’s verbrand in de open haard.’
‘Hoe weet je dat?’
‘Dat heeft u zelf verteld.’
‘Dat zul je wel van je opa of oma hebben.’
‘Opa en oma hebben ook veel verdriet van hun dochter gehad.’
‘Hebben ze wat over haar verteld?’
‘Nee, ze zijn net als u, ze zwijgen als het graf als het over hun dochter gaat. Opa zei eens dat ze een zondaar was, maar als ik vraag wat ze verkeerd gedaan heeft, dan worden ze kwaad, net als u.’
‘Het is hun eigen schuld. Ze hebben nooit naar haar willen luisteren en daar ben ik nu de dupe van.’
‘Hoe bedoelt u?’
‘Als ik alles geweten had, was ik nooit met haar getrouwd.’
‘Dat is cru, zeg.’
‘Ach kind, je weet niet wat er te koop is in deze wereld.’
‘Was ma dan echt zo slecht?’
‘Alleen al dat ze mij en jou in de steek heeft gelaten, dat zegt genoeg.’
‘Pa, het is al twaalf jaar geleden.’
‘Voor mij is het elke dag alsof het steeds opnieuw gebeurt... maar dat zul jij nooit begrijpen.’
‘Houdt u nog steeds van haar?’
Albert haalt zijn schouders op en geeft geen antwoord.
‘Waarom bent u haar niet achternagegaan of gaat u haar niet opzoeken. Heeft ze een ander?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Had u geen schuld?’

‘Nee.’

‘Dus ma heeft u en haar kind verlaten omdat ze niet meer bij ons wilde zijn. Daar moet toch een reden voor zijn? Je laat niet zomaar je man en kind in de steek en laat dan twaalf jaar niks meer van je horen.’

‘Ze had genoeg van het gezinsleven als vrouw en moeder.’

‘Leeft ze niet meer, pa?’ houdt Gilda vol.

‘Niet dat ik weet.’

‘U heeft een geheim en opa en oma ook... Er is iets dat ik niet mag weten. Waarom praten jullie er niet gewoon met mij over? Ik heb het recht om te weten waarom mijn moeder mij in de steek heeft gelaten,’ valt Gilda kwaad uit.

‘Ik heb het je toch verteld? Ze had genoeg van mij en haar kind. Ze wilde een nieuw leven beginnen en niet meer gebonden zijn,’ antwoordt Albert met gebogen hoofd.

‘Dat verhaal heb ik al zo vaak gehoord... Er is meer, pa.’

Albert staat op en schudt zijn hoofd.

‘Wel ja, neem maar weer een borrel voor uw geweten,’ zegt Gilda als ze ziet dat haar vader een fles jenever uit de kast haalt en een glas volschenkt.

‘Wat heeft dat met mijn geweten te maken?’

‘U drinkt te veel en piekert steeds. Waarom kunnen we niet gewoon als vader en dochter praten?’

‘Waarover?’ vraagt Albert terwijl hij een flinke slok neemt uit zijn glas.

‘U heeft een probleem en dat probleem is mijn moeder. Al twaalf jaar lang verzwijgt u alles over haar... en ik weet niet veel meer van haar. Als het over mijn moeder gaat, dan zwijgt iedereen, u en de hele familie. Jullie zwijgen haar dood. Ik was ongeveer vijf jaar toen ze is weggegaan. Er zijn geen foto’s meer van haar hier in huis en ook bij opa en oma niet. Ze moet wel een heel slechte vrouw geweest zijn!’ schreeuwt Gilda fel.

Albert neemt opnieuw een slok uit zijn glas en gaat wat vooroverzitten met zijn hoofd naar beneden.

‘U bent een zielig mannetje... U bent niet eerlijk.’

‘Houd je mond.’

‘Dat zal ik doen zoals altijd, maar ik ben zeventien geweest en heb recht op mijn moeder, en als ze mij niet meer wil zien, of weet ik wat er gebeurd is tussen jullie twee, dan wil ik haar dat zelf vragen’

‘Hoe wil je dat doen? Ze is nergens te vinden sinds ze vertrokken is,’ antwoordt Albert.

‘U bent bang voor het verleden, en opa en oma ook, en de kerk heeft er ook mee te maken.’

‘Hoe kom je daar nou weer op?’

‘Ik hoor nog wel eens wat en als ik vraag of ze mijn moeder kennen, dan zwijgen ze met een gemeen lachje.’

‘Wie van de kerk?’

‘Een dochter van een ouderling,’ antwoordt Gilda terwijl ze een traan wegveegt.

Albert kijkt zijn dochter verlegen aan en zegt: ‘Je moet je niks van die praatjes aantrekken. Jij kunt er niks aan doen.’

‘Waar kan ik niks aan doen? Jullie zijn al die jaren zo geheimzinnig over haar. Jullie zijn gescheiden, oké, maar waarom? Is ma opnieuw getrouwd? Heb ik nog een zusje of een broertje of zo?’

‘Dat weet ik echt niet.’

‘Heeft u haar dan nooit meer gesproken?’

‘Nee.’

‘Maar jullie zijn toch gescheiden? Hoe is dat dan gegaan?’

‘Wij zijn niet echt gescheiden.’

‘Zijn jullie niet na al die jaren gescheiden? Dus... jullie zijn voor de wet nog man en vrouw?’

‘Zo zou je het kunnen noemen. Ze is gewoon de deur uit gegaan en heeft nooit meer een teken van leven gegeven.’

‘Maar u deed net alsof jullie gescheiden waren van elkaar.’

‘Dat is wel zo.’

‘Waarom?’

‘Ze heeft nooit meer wat van zich laten horen.’

‘Ze kan wel niet meer leven! Ik kan u niet volgen, hoor. Wat moet er wel niet allemaal gebeurd zijn na al die jaren.’

Albert haalt zijn schouders op en geeft geen antwoord.

‘Was u nooit ongerust? Bent u nooit naar de politie gegaan om haar op te sporen?’

‘Dat zou niet helpen. Ze kon niet meer van mij houden.’

‘En ik dan? Haar kind? Tel ik niet mee?’

‘Ze wilde een ander leven beginnen.’

‘Bent u fout geweest? Ik bedoel, heeft u er ook schuld aan?’

‘Misschien...’ Hij zucht en zegt dan: ‘Ze kon niet meer verder met ons.’

‘Dus dat is alles?’

Albert neemt een slok uit zijn glas en veegt zijn mond af.

‘Toch laat ik het er niet bij zitten. Jullie verzwijgen wat voor mij. Zeg het nu toch eerlijk, voordat ik het van een ander te horen krijg.’

Opnieuw neemt Albert een slok jenever. Dan kijkt hij zijn dochter aan en zegt: ‘Wat de mensen zeggen moet je niet geloven. Ze praten over dingen waar ze geen verstand van hebben.’

Gilda pakt haar jack uit de hal en zegt: ‘Ik ga ervandoor. Veel plezier samen met die fles jenever.’

‘Ja, daar zal ik het mee moeten doen.’

‘U bent zo erg arm, pa. Ga ergens naartoe of zo.’

‘Nee, ik lees zo wat prekenboeken of wat anders.’

‘Ach, de preken van de oudvaders, daar bent u ook mee getrouwd, net als opa en oma. Een tv in huis, dat kan niet. Nou, ik denk dat ik al ga begrijpen waarom mijn moeder ervandoor is gegaan. Alleen neemt een echte moeder dan haar kind mee.’

‘Jouw moeder niet.’

‘Nee,’ zucht Gilda.

Ze trekt haar laarzen aan, slaat een sjaal om haar hals en zegt: ‘Tot vanavond dan maar.’

‘Kom je niet te laat thuis? Morgenvroeg hoor je op tijd op te staan, je moet dus voor twaalf uur binnen zijn.’

‘Ja pa, morgen is het zondag en om twaalf uur horen de kerkmensen in bed te liggen.’

‘Niet spotten met de kerk en de zondag, Gilda. Dus denk erom, op tijd thuis.’

‘Ik zal mijn best doen, pa.’

Albert hoort de deur dichtslaan en even later de scooter wegrijden.

Albert pakt opnieuw de krant en kijkt naar de foto van een ongeluk waar een vrouw op de grond ligt. Dat gezicht lijkt op... De foto in de krant is te onduidelijk. Zou ze in het ziekenhuis liggen? Als hij nou eens... Hij heeft al die jaren geen teken van leven gekregen, maar heeft overal naar haar gezocht. Haar ouders en familie wilden niks meer met haar te maken hebben. Ze wilden wel weten waar hun dochter terecht was gekomen, maar meer ook niet.

Albert bekijkt de foto opnieuw. Ze kán het zijn. Zou het...? Het is al twaalf jaar geleden dat hij haar voor het laatst gezien heeft.

Albert drinkt zijn glas leeg en gaat naar de badkamer. Hij frist zich wat op, trekt zijn jack aan en sluit de deur achter zich. Even later rijdt hij de auto uit de garage op weg naar de randweg richting het streekziekenhuis.

Als hij bij het ziekenhuis zijn auto parkeert, blijft hij in de auto zitten en gaat met zijn hand over zijn gezicht. Hij voelt zich erg nerveus. Als ze het nu eens echt zal zijn, wat dan...? Diep in zijn hart hoopt hij maar dat ze het niet is. Eigenlijk is hij bang voor die ontmoeting.

Dan stapt hij uit zijn auto en loopt naar de ingang van het ziekenhuis. Het bezoekuur is al voorbij. Als hij bij de balie de naam noemt, moet hij even wachten.

Dan komt er een arts naar hem toe en vraagt of hij haar man is.

Albert knikt. De arts gaat hem voor en opent de deur van een van de kamers. Hij ziet een vrouw met de rug naar hem toe liggen. Ze ligt aan een infuus.

‘Mevrouw, er is bezoek voor u,’ zegt de arts.

De vrouw draait zich voorzichtig om en kijkt in de ogen van Albert. Albert ziet wat schaafwonden op haar gezicht en haar armen.

‘Jij hier?’

‘Ja,’ antwoordt Albert wat verlegen.

‘Wat kom je doen?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Nou ja.’

Het is even stil tussen hen beiden.

‘Is het goed dat ik even kom vragen hoe het met je gaat?’

‘Ik wil met rust gelaten worden. Hoe weet jij dat ik hier lig?’

‘Uit de krant.’

‘Stond mijn naam erbij?’

‘Nee, er was een foto van het ongeluk gemaakt. Ik wist alleen niet zeker of je het was.’

‘Je hebt toch verder niemand iets gezegd?’

‘Neenee, ik wist het niet zeker. Maar... Je hebt nooit meer wat van je laten horen. Wij zoeken je en ook Gilda, onze dochter... Ze vraagt steeds naar je.’

‘Dat is verleden tijd. Ik leef in een andere wereld. Een wereld die jullie niet begrijpen,’ antwoordt Flindy.

Albert gaat wat dichterbij haar bed staan en vraagt: ‘Heb je veel pijn?’

‘Gaat wel... Waarom kom je mij opzoeken?’

Hij wil haar hand pakken. Ze trekt hem terug.

‘Flindy, ik... ik houd nog van je.’

‘Dat kan wel waar zijn, maar je weet hoe ik in elkaar zit,’ antwoordt Flindy met een wat krakende rookstem.

‘Kan het echt niet?’ houdt Albert vol.

‘Nee Albert, ik kan niet van je houden. Niet op de manier waarop een vrouw van haar man hoort te houden.’

‘Kom dan terug voor je dochter.’

‘Nee, als ze haar moeder echt leerde kennen... Het zou niet goed voor haar zijn. Ik ben een afvallige, zoals je weet.’

‘Voor mij niet, zoals jij weet.’

‘Albert, het heeft geen zin. Ik heb het vijf jaar volgehouden voor mijn ouders en de familie, en heb het echt geprobeerd met jou. Ik ben met je getrouwd, maar ik begrijp niet dat je mij nog terug wilt hebben.’

‘Dat heb ik toch al zo vaak gezegd? Ik houd van je, ondanks alles.’

‘Albert, je weet hoe ik in elkaar zit. Jij hebt niks meer aan mij en ik kan het zelf ook niet meer opbrengen.’

‘Maar ik wel! Doe het dan voor je dochter die steeds naar je vraagt.’

‘Heb je het haar verteld?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Ze zal het niet begrijpen.’

‘Het is beter dat je haar de waarheid vertelt, dan dat ze het een keer van een ander hoort. Dat lijkt mij erger.’

‘Mag zij je hier opzoeken en met je praten als moeder en dochter?’

‘Ik kan geen moeder meer zijn.’

‘Waarom niet?’

‘Daar ben ik niet meer toe in staat. Toe, Albert, laten wij elkaar niet voor de gek houden. Je weet waarom ik bij jullie ben weggegaan. Het is zo beter voor jullie en voor mij.’

‘Maar je kind zal het nooit begrijpen, besef dat dan.’

‘Nee Albert. Ik heb voor een ander leven gekozen. Een kind van zeventien zal het van haar eigen moeder nooit aanvaarden en zal een hekel aan mij hebben.’

‘Dan ken jij je dochter niet goed. Het is twaalf jaar geleden dat je haar gezien hebt. Ze was vijf jaar toen je bij ons wegging.’

‘Ze zal zich schamen voor haar moeder en niet geloven dat ik zo ben.’

‘Toch is het je plicht om met haar te praten, Flindy.’

‘Nee, ik zal voor haar een vreemde zijn.’

‘Waarom ben je dan met mij getrouwd en hebben we ook nog een kind samen?’

‘Dat spijt me ook, dat had niet gemoeten. Maar ik wilde mijzelf bewijzen dat ik net als andere vrouwen was en mijn ouders en familie niet te schande zijn. Jij weet hoe ze over mij denken en dat ze geen begrip kunnen opbrengen voor een vrouw die niet van een man kan houden. En daar hoort de kerk ook bij. Albert, jullie moeten mij met rust laten. De strijd is voor mij al erg genoeg geweest, dacht je niet dat ik...’ Daarna komen de tranen en gaat ze verder: ‘Dat ik niet van mijn kind wil houden... Het kán gewoon niet, Albert,’ snikt Flindy.

Albert probeert opnieuw haar hand vast te houden.

‘Nee Albert, je kunt nu beter gaan en moet niet meer terugkomen.’

‘Mag Gilda je dan opzoeken?’

‘Neenee, dat kan niet. Het is beter zo voor ons allemaal. Je maakt het alleen maar erger... Zoek een gezonde vrouw en een goede moeder voor je kind.’

‘Het blijft ook jouw kind, Flindy.’

‘Ik heb al die jaren afstand van jullie gedaan en leef nu in een heel andere wereld.’

‘Maar je bent niet officieel van mij gescheiden.’

‘Al die poespas, kom, daar maak ik mij niet druk om. Ik ben bij jullie weggegaan, dus jij hebt alle rechten.’

‘Maar dat is toch vreemd?’

‘Je kunt een scheiding aanvragen, maar je krijgt mijn adres niet.’

‘O, ben je bang dat we je vinden?’

‘Ik wil met rust gelaten worden.’

‘Heb je een vriendin of zo?’

‘Dat gaat je niet aan.’

‘Toch wel... ik ben nog steeds je man.’

‘Maar ik ben niet meer jouw vrouw... Ik zit anders in elkaar en dat willen jij en de familie niet begrijpen. Dacht jij dat ik het zo makkelijk heb?’

‘We kunnen toch samen ergens anders gaan wonen? Ik wil zelfs wel in het buitenland gaan wonen, als je weer terugkomt.’

‘Dat is heel lief van je, Albert, maar... ik heb een andere liefde. Het zal niet gaan. Het blijft mij achtervolgen... Ik ben... ik ben...’ Weer lopen er tranen over de wangen van Flindy.

‘Heb je pijn, Flindy?’

Flindy schudt haar hoofd.

Op dat moment komt er een verpleegkundige de kamer binnen en zegt dat het tijd is om afscheid te nemen. ‘Uw vrouw wordt te vermoeid. Ze moet wat tot rust komen na het ongeluk.’

Albert pakt opnieuw haar hand die ze op de dekens heeft liggen. Hij houdt die stevig vast en geeft haar een zoen op haar voorhoofd. Nu lopen er ook tranen over zijn wangen. Ze drup-

pen op het blonde haar van Flindy.

Als hij de deur van het ziekenkamertje uit wil gaan en achteromkijkt om naar haar te zwaaien, ligt ze weer met de rug naar hem toe.

Albert loopt het ziekenhuis uit met tranen in zijn ogen. Hij stapt in zijn auto. Het is intussen elf uur geweest.

Hij rijdt zijn auto in de garage en komt dan terug in zijn lege huis. Gilda is nog bij haar vriendinnen. Hij gaat in zijn ‘zorgenstoel’ zitten, zoals ze dat vroeger noemden. Voor hem is die stoel, waarin hij altijd zit, zeker een zorgenstoel geworden, na twaalf jaar. Nu heeft hij na twaalf jaar zijn vrouw teruggevonden en ze wil nog steeds niks met hem te maken hebben. Hij begrijpt ook wel waarom, maar als je zo van je vrouw houdt zoals hij, ook al is zij anders dan andere vrouwen... Hij kan nog steeds van haar houden, maar hij kan zijn liefde niet aan haar kwijt.

Albert pakt de fles jenever en heeft nu geen glas meer nodig. Hij drinkt uit de fles die hij tot de bodem leegdrinkt en valt dan in slaap.

Zo vindt Gilda haar vader, die zich bezat heeft. Ze helpt hem naar bed. Ze voelt dat haar vader een groot verdriet met zich meedraagt. Konden ze maar eens echt samen praten als vader en dochter.

J.F. van der Poel

Schuldig?!

Albert Jenks worstelt nog altijd met het feit dat zijn vrouw Flindy twaalf jaar geleden haar gezin in de steek liet. Albert bleef alleen achter met zijn dochter Gilda. Hij weet de reden van Flindy's vertrek, maar durft daar niet open over te zijn, zelfs niet tegen zijn dochter.

Het boerenbedrijf runnen valt Albert zwaar. Alleen en onmachtig grijpt hij geregeld naar de fles. Een krantenfoto van een auto-ongeluk brengt echter het verleden terug: dat lijkt Flindy's wagen wel! Albert besluit haar te zoeken. Hij houdt nog steeds van haar, maar Flindy wil er niets van horen. Ze kan niet. Als Albert de volgende dag terugkomt, is ze verdwenen. Zijn dochter Gilda krijgt ondertussen verkering met Arie en daardoor verandert er veel. Aries moeder is steeds vaker op de boerderij te vinden en Albert lijkt een nieuwe weg in te slaan. Maar lukt het hem om het verleden te vergeten?

J.F. van der Poel schreef al veel romans, uitgegeven bij de Citerreeks. Eerder verschenen van zijn hand *Kom terug en help*, *Een blinkende traan*, *In het web van een loverboy* en veel andere meeslepende romans.

ISBN 978 90 5977 549 7 / NUR 344

9 789059 775497

www.citerreeks.nl